

ΕΜΠΡΟΣ ΣΤΗ ΜΑΧΗ

Διαβείτε παλλικάρια τιμημένα! Γοργή ή νίκη φτερουγίζει μπροστά σας και ή δόξα με στεφάνι πανέμορφο σ'ας προσμένει στην άκρη του δρόμου.

Έμπρός παιδιά τής Ίδέας!

Τρεχάτε! Ο δρόμος μας είναι μακρύς και στενός· μη δειλιάζετε! Πέρα στο δίπλωμα τής άσπρης κορδέλλας, που φαίνεται κοντά στην κορφή του βουνού είναι ο κάμπος ο διάπλωτος που θά σταθούμε.

Μην πη κανείς από σ'ας π'ας απόστασε· μη σταθί να πάρη ανασασμό! άς τραβά πάντα μπρός!

Λίγο και φτάνουμε· τ'ά πόδια σας είναι γερά, ώ ακούραστα αδέρφια μου· σ'ας βλέπω ν' ανεβαίνετε με όρμη τον άνήφορο και κλαίω από συγκίνηση.

Ω, ναι! κανείς! κανείς μας δέ δειλιάζει, κανείς δέν αίστάνεται κούραση και πόνο στον πετροφυτεμένο δρόμο που περνούμε για να φτάσουμε τή Νίκη.

Για δέστε τί δρόμο περάσαμε! για δέστε πόσες θεόρατες πέτρες κατακλύψαν στο διάβα μας!

Μη στοχαστή κανένας π'ως θά ποθάνη! Όσους αγωνίζονται παλλικαρίσια, χωρίς να συλλογίζονται τ'ο παλιότομαρο και τήν παλιόζωή, τούς καρτερά ή Άθανασία, κι άν μεγάλο κι άν άχαμνό έργο πιχειρούνε, κι άστερα:

«Οί άγώνες θέλουνε θυσία». Τί αξίζει ό χαμός μιας ζωής μπροστά στις άμέτρητες ζωές που κάθε μέρα σκοτόνουν οί μοχθάδες;

Έμπρός τ'ο λοιπόν λεύτερα παιδιά τής Ίδέας!

Έμπρός παλλικάρια με τ'ο ξάστερο μυαλό· ο άγώνας μας είναι ο ύπερ πάντων άγώνας.

Σπ. Μπς

ΜΠΡΟΣ ΣΤΗ ΜΑΧΗ

Μπρός στη β τρινα δρόμωτη
σ'ά μαγικό παλάτι.
Φτωχούλα κόρη στέκονταν
με δακρυμένο μάτι.

Στολδία άμέτρητα θωραί
κι ούτ' ένα δέ θά πάρη.
Μόνο άπ' τ'ά μάτια της ή γή
παίρνει μαργαριτέρι.

ΕΝΑΣ

Ο! Γιαπωνέζοι, άν και τέτοια φοβερά παλικάρια στον πόλεμο, στη συνειθισμένη τους ζωή είναι μαλακοί και πονετικοί. Ο καθηγητής Μόρσης, που έμεινε στον τόπο τους άρκετον καιρό, λέει π'ως ποτέ δέν είδε να χτυπούν παιδί, ή ν'άν τ'ο τραβούν καν. Τών παιδιών δέν τούς περνά ποτέ από τ'ο νου να ρήξουν πέτρα σε πουλί ή σε σκύλο, κ' οί κορικοί μπαίνουν μέσα στο Τόκιο και φωλιάζουν ή τυχοι στα κεραμίδια τών σπιτιών· κι άν κανένας σκύλος

κοιμηθεί στη μέση του δρόμου, οί διακίτες προσεχτικά θά περάσουνε δεξιά ή άριστερά, μήπως τυχόν και τον άνησυχήσουν.

Μιά μέρα θέλητε να δοκιμάσει π'ως θάν του φανεί ένός σκύλου άν τ'ο ρήξει πέτρα. Ο σκύλος, φαίνεται, σήκωσε τ'ά πόδια του κι ήρθε τήν πέτρα να περάσει, κοιτάζοντας με μεγάλη άπορία, για να καταλάβει τάχα τί νόημα είχε ή δουλιά. Τ'ο ίδιο έκανε και με τή δέφτερη πέτρα.

Είναι λοιπόν σωστό π'ως τ' αληθινό παλικάρι είναι πονετικό κ' ήμερο. Για τούτο δέν φαίνονται περίεργα τ'α Λαρισσαίκα όταν γυρίσει τήν Άθήνα και παρατηρηθήσεις τί γίνεται με τ'α δυτυχημένα τα ζώα. Μιά μέρα είδα σεαματημένο ένα κάρο βαρύ γιομάτο πέτρες, γιατί τ'ο άλλο γέριχο κι αδύνατο, δέ μπορούσε ν' ανεβεί τον άνήφορο. Ο καρξ φώναζε, έδριζε, βλαστημούσε, χτυπούσε με τ'ο καμτσι παντού, ράχη, άχαμνό, άφτιά, όπου νόμιζε π'ως θά πονέσει περισσότερο τ'ο ζώο, που έτρεμε κι όλο προσπαθούσε δίχως αποτέλεσμα. Στο τέλος λυσασμένο· ο καρξ ήρπαξε μ' ένα παλικαρίσιο ύρος μια πέτρα μέσα από τ'ο κάρο και τή σήκωσε για να τήν τινάξει άπ'άνου στα παγίδια του άλλου. Τ'ον έρρηξε δέν τήν έρξε, δέν ξίρω, γιατί έφυγε φρικιασμένος. Ω; τ'ώρα άκόμη θυμάμαι με φοβή τήν άγρια έκείνη σκηνή.

ΙΩΑΝΝΗΣ Σ. ΛΙΜΠΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΣ
ΥΦΗΓΗΤΗΣ ΕΝ ΤΩ ΝΕΠΙΣΤΗΜΙΩ
ΟΔΟΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 82

ΑΡΧΕΤΑΙ 3-5 Μ.

ΕΜΠΡΟΣ ΤΟΥ ΠΑΛΙΚΑΡΙΟΥ

Πάει λίγος καιρός.—Ένας φιλότιμος Άνθρωπος—δχι π'α αξιωματικός—που τ'ο μάτι του έπεφε πολύ πιο πέρα από τήν πλατεία του Συντάγματος; κι από τ'ο παραγκιόζικο χαιρετισμό τής Σημαίας—κατόντησε κι αυτό π'α σ'άν μεσημεριανό άρχεικό του ήμερούσιου πατριωτισμού τών χασομέρηδων—ένας λιγόλογος Άνθρωπος που δέ φόρεσε μονόκλ, άφου είχε καλά τ'ά μάτια του, είδε π'ως μέσα στη γενική σαπίλα του έπίσημου κράτους θά σάπιζε κι αυτός και χωρίς να βγάλει λόγους και να δημοσιεύση εικόνες και συνεντεύξεις, άποχαιρέτησε τή γυναίκα του και τ'α παιδιά του και πήγε και σκοτώθηκε εκεί που τ'ο άξίζε τέτοιο—κι είναι λίγος—δέν πρέπει να πεθαίνουν εκεί που φοβάει ο κάθε δημόσιος υπάλληλος κι ο κάθε βουλευτής.

Άπάνω σ' αυτό π'ηραν άφορμή οί αιώνιοι τσαρλατάνοι τής Ελλάδος, όσοι δέν καταδέχονται να πούνε τόν τόπο μας Ρωμηοσύνη, να μπομπουνίσουν με τ'α μνημόσυνά τους και τ'άρθερα τ'α φαύλα και έξωφρενικά.

Τ'ο άποτέλεσμα, όχι τ'ο θανάτου τ'ο παλικαριού, γιατί αυτό κανείς δέ τ'ο είδε και κανείς δέ τ'ο αίστάνθηκε, τ'ο άποτέλεσμα τ'ο φαρμακονισμοί μας ήταν ν' άνακηρυχτή ο αδερφός του, Έθνικός αδελφός... και να μη ή σε κάπιο βουλευτικό συνδυασμό.

Μτ. χειρότερα

ΑΝΤΙΑΓΟΣ

ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΒΛΑΜΗ

7

Άνάθεμα τούς άτιμους
που λέν κακό για μένανε,
που λέν π'ως τάχω μ' άλλην,
και παίζω με τ'α σέβανε!
Για δός μου τήν αγάπη σου,
πιτσούνα μου, μανάρι μου,
και για καυγάδες άφοβα
θά σέρνω τ'ο ζουνάρι μου!
Κ' έτσι για τ'ο χατήρι σου,
μανάρι μου, πιτσούνα μου,
στη φυλακή με σ'ύστασιν,
θά ξαναβρώ τή γούνα μου!

8

Έχει λεμόνια πούν' ξυνά,
μάχει και γλυκολέμονα·
βρίσκονται σ' έγγγελον αυτά,
βρίσκονται και σ'ε δαίμονα!

ΚΑΤ'Ν

Η ΧΑΡΗ. Ωχ, και σύ! Άνοστος πούσαι σήματα!

Ο ΑΝΤΡΕΑΣ (με παράπονο, σαχλά). Έγώ άνοτο, πουλάκι μου; Έγώ που σ'άπκ'άω τότσο...

Η ΧΑΡΗ. Ούφ!.. Βγαίνουμε στο μπαλκόνι, Έλενίτσα;

Η ΕΛΕΝΙΤΣΑ. Άφου τ'ο θέλεις... Έλα και ύ, μητέρα!

Η κ. ΜΑΥΡΗ. Έγώ; Μπα! Έγώ είμαι κακιδρωμένη... Και σύ, Έλενίτσα... Θά πουντ'άκουμε.

Η ΕΛΕΝΙΤΣΑ. Καθόμαστε, μητέρα.

Η ΧΑΡΗ. Μά, να πάψει κι ο Άντρέας τις άσίσες του...

Ο ΑΝΤΡΕΑΣ. Ένα φιλάκι άκόμα και τ'ο βουλόνω με κερί τ'ο στόμα μου... να... στη στιγμή... κάνει να τήνε φιλήσει ή Χάρη τραβιέται).

Ο ΛΑΜΠΡΟΣ. Μά Άντρέα, μάς κάνεις και ζουλεύουμε! Στ'ά ύστερα, σκέψου π'ως έχουμε και κορίτσι εδώ. (Η Έλενίτσα κάνει π'ως κοιτάζει τις ζουγραφίες πούδαι κρεμασμένες στο τοίχο. Ο Λάμπρος κι ο Κωστής σιγονουβεντιάζουνε χαμογελάδωντας).

Ο ΑΝΤΡΕΑΣ (σπρώχνοντας τήν κ. Μαυρή να ήσει). Κάτσε λοιπόν! (χτυπάει τ'α χέρια του δυ-

νατά). Μά τ'ο τσάι... Δέ θάρθει αυτό τ'ο τσάι; (φωνάζει) Κατρίνα!..

Η ΧΑΡΗ (πεισιωμένη). Τί φωνάζεις; έτσι; Περιμένε!

Ο ΛΑΜΠΡΟΣ. Είναι κουρασμένος! Έχει δικιο. κ. Χάρη. Μη θυμώνετε.

Η ΕΛΕΝΙΤΣΑ. Να ξέρατε τί κούραση που τήν έχουμε! Κάναμε τόσο δρόμο...

Η κ. ΜΑΥΡΗ. Μάλιστα! Τόσο δρόμο! Ο κ. Λάμπρος μάς άνέβασε στην Άκρόπολη και μάς κράτησε και δυό όλόκληρες ώρες, γυρνώντας μας από μνημείο σε μνημείο...

Η ΧΑΡΗ. Τ'ο φαντάζομαι. Ο κ. Λάμπρος είναι καλλιτέχνης.

Ο ΛΑΜΠΡΟΣ. Έργάτης μόνο, δουλευτής. Οργώνω με τήν πέννα μου στείρα χωράφια και κυνηγάω με τή φαντασία μου πεταλούδες άπιαστες...

(Η ύπερέτρια φέρνει σε δίσκο τ'α χροιαζοόμενα τ'ο τσαγιού, τ'άφηνει στο τραπέζι και φεύγει. Η Χάρη σηκώνεται να σεβρίσει, άρχίζοντας από τήν κ. Μαυρή. Δεύτερα σεβρίσει τ'ο Λάμπρο).

Ο ΑΝΤΡΕΑΣ (παραπονητικά ταχα). Πάλι μένα τελευταίο; Να σου π'ω, άρχίζω να σε ζουλεύω, Λάμπρο...

Ο ΛΑΜΠΡΟΣ. Σιγά δά! Η κ. Χάρη πρόσ-

φερε σε μένα πρώτα, γιατί βρίσκουμαι σιμώτερα. Τ'ης τύχης χάρισμα και τίποτ' άλλο...

Η ΧΑΡΗ (γλυκά). Λέτε; Άς είναι κ' έτσι, άφου τ'ο θέλετε. Πήγατε λοιπόν στην Άκρόπολη;

Ο ΑΝΤΡΕΑΣ. Πήγαμε; Μπα! Μας τραβήξει ο Λάμπρος!.. Έμεις βγήκαμε έξω... Διακάδα, βλέπεις... Σου είπα και σ'ένα νάρθει, δέν ήθελες. Βαρισούνα. Έπειτα θάρχότανε, μου είπες, κι έ Κωστής να σου κρατήσει συντροφιά...

Η ΕΛΕΝΙΤΣΑ. Μπα! Ο κ. Κωστής είτανε νάρθει εδώ; Μά σεις, θείε, μάς είπατε π'ως θά τότε βρούμε κεί στο καφεεντάκι, κάτω από τήν Άκρόπολη...

Η κ. ΜΑΥΡΗ (με μισογιοματο τ'ο στόμα από γαιετάνια). Ο θεός σου δέ λείι ποτέ ψέματα. Θά τ'ο ξέχασε.

Ο ΑΝΤΡΕΑΣ. Έτσι είναι, γιατ' σου, τ'ο ξέχασα. Λοιπόν πήραμε τ'ο γύρο τής Άκρόπολης... Στο καφεεντάκι απόξω, στο φιλόσοφο Σωκράτη δά, βρήκαμε τ'ο Λάμπρο...

Η ΧΑΡΗ. Πού φιλοσοφούσε, βίβαια.

Ο ΛΑΜΠΡΟΣ. Πού έχασκε, πέττε καλύτερα...

Ο ΑΝΤΡΕΑΣ. Στάσου, βρέ αδερφέ και σύ, να τελειώσω! Βρήκαμε τ'ο Λάμπρο. Μας τρατάρησε. Έπειτα: «Πάμε στην Άκρόπολη;» μάς λέει.